

דברי חכפר

ישראל במלחמה

ל"ג בעומר



גיליון מס. 2875 * יא אייר תשפ"ה * 9 מאי 2025

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: דורית צחור dorittb1963@gmail.com

סרן עומר מקסים נאטרה, בן אורנה ורון - סיפור חייו:

עומר, בן אורנה ורון ואח לדניאל, קרן, אור ולאה, נולד ביום כ"ז בתשרי תשס"ב (14.10.2001), בניו-יורק. הוא התחנך בחינוך יהודי ציוני והיה פעיל בתנועת הנוער היהודית המקומית.

בסתיו 2019, עומר הגיע לישראל לשנת מכינה בקיבוץ כפר הנשיא ואומץ אצל אילנה ורפי פרנק. במהלך שנה זו התגבשה בו ההחלטה לעלות לארץ ולהתגייס. ביום 29.11.2020, הוא התגייס לצה"ל כחייל בודד דרך גרעין צבר ושירת בחיל השריון.

ב-7 באוקטובר 2023 פיקד עומר על מוצב "הבית הלבן" סמוך לניר עוז, והיה בין הראשונים לקפוץ עם צוות הטנק לכיוון הגדר. טנק הוולקן נפגע במהלך הקרב, ועומר וצוותו נחטפו לעזה. במשך 421 ימים לא היה ידוע מה עלה בגורלו של עומר. ב-1 בדצמבר 2024 קבע הרב הצבאי הראשי כי עומר ככל הנראה נפגע אנושות בקרב ומצא את מותו במנהרות החמאס, ביום כ"ב בתשרי תשפ"ד -7 באוקטובר 2023. יחד עם עומר נפלו שקד דהן ז"ל ועוז דניאל ז"ל. נמרוד כהן, שנשאר בחיים, נמצא עדיין בשבי חמאס.

עומר נפל בהיותו בן 21, כשבוע לפני יום הולדתו ה-22, ועדיין מוחזק בעזה. לאחר נפילתו הועלה לדרגת סרן.

עומר שלנו – הרהורים



עומר, שנים אני פוקד את בית העלמין שלנו. מלווה את ארנון, ניל, שי ועמית. מחזק את כל האהובים שלהם ומביט בנוער העתיד שגדל אצלנו.

השנה, בפעם הראשונה אני חציתי את הקווים. ופה בבית העלמין, מי שחוצה את הקווים לא חוזר. עומר, אין לי ניסיון בהתייחדות במעמד כזה, גם לך לא, אז תעזור לי, נצעד יחד ואתה תשמור עלי.

הכרנו לפני שנולדת, דרך אבא רון ואמא אורנה. נפגשנו שוב בברית שלך, מאז אנחנו הולכים, צועדים ומשתפים במסלולים מקבילים שיום אחד יפגשו ויתאחדו לעולמים.

זוכר את הזחילות הראשונות והצעדים הראשונים עד שנכנסת לגן. ואז, נפרדנו זמנית. אני בכח חלוץ חוזר הביתה, ובלי שידעתי, להכין את שטח עד שתגיע אתה הביתה, לישראל וכפר הנשיא. עוברות להן שנים רבות. אתה בטח זוכר את המפגשים בניו יורק וגם פה בברכה של כפר הנשיא.

לא הבנתי כמה כל מפגש משמעותי, זה נראה לי מובן מאליו שאנחנו ממשיכים הלאה לעד. אבל אתה בטח כבר ידעת ורצית לנצל כל רגע ועכשיו.

אחרי שנים שבהן הרשמת וריגשת את כולם שוב שוב, בספורט ולימודים, ובעיקר כמנהיג ומוביל בתנועות הנוער וקבוצות הספורט, הגעת הביתה לכפר הנשיא. המקום שהקימו חלוצים של פעם, ואתה ההתגשמות של החלוץ החדש. מוותר על החיים הנוחים והבטוחים, ויוצא למסע שיש בו סיכונים, אי ודאות אבל הגשמה ושליחות. המון מילים גבוהות, שלך כמו שאמרת לי פעם "נשמע כמו זיון שכל, אבל עם המון משמעות".

זוכר ערב אחד שבאת עם סתו ועופרי מהמכינה, וכרגיל השתלטת על תנור הפיצה. עמדנו בחוץ עם בירה והבטנו באיצטרובלים שבוהקים בלהבות השקטות. לא דיברנו, רק הבטנו.

ואז, שאלת אותי "רפי, למה עזבת את החיים הטובים בניו יורק?" בהתחלה לא ידעתי בעצמי למה ואיך להסביר. בסוף מלמלתי "זה המסע שלי, חזרתי הביתה. כמו כולם יש לי שליחות שמתבהרת תוך כדי עשייה. אני והשליחות צועדים יחד עד היום". שוב לא אמרת מילה. סידרת את האצטרובלים עם תרוד הפיצות ולגמת בירה. שקעת במחשבות.

לך המסלול כנראה היה ברור, אבל לא גילית לנו. ככה היית, תמיד נחוש מחד, ונעים ומחייך מאידך.

כשבאת לבחון מכינות הצעתי לך שנבקר בכמה ואז תבחר את מה שהכי נראה לך. לאחר הביקור במכינת גליל עליון, אמרת לי "זהו, אני פה". לא עזרו השכנועים שלי לבקר בעוד כמה. תקעת יתד ומאז אתה חלק מהמשפחה הגדולה של כפר הנשיא והמכינה.

"נו מיילא" אמרו אורנה ורון. אחרי שתגמר המכינה תחזור אלינו. אבל אתה כבר ידעת שזאת רק ההתחלה ובשלב מסויים אצלנו במרפסת, אמרת לי שהשלב הבא זה גרעין צבר וגיוס עם כולם לצבא.

לא סתם צבא, ישר ל-hardcore של השריון. הכי ישראלי שיש, הכי להתחבר לחבר'ה ולהוביל. משם, כשאורנה ורון (אמא ואבא) התחילו להביט בשעון החול ולספור לאחור, בישרת להם שאתה בדרך לקורס קצינים ומכאן שהתכניות ללימודים באוניברסיטה יצטרכו לחכות יחד עם ההורים.

השנה, לא אספר מה קרה ב 7.10, יש עוד זמן ויהיו עוד המון טקסים. בינתיים, תלמד אותי איך להתמודד עם העובדה שכבר לא תכין לנו פיצות. שלא נלך למגרש לקלוע לסל.

אבל יותר מכל, תלמד אותי איך לסייע להורים אורנה ורון, ואחרי דניאל המדהימים, גיבורי על, שכבר 572 ימים פוקדים מדינות ידידותיות וגם כאלה שלא, בירות עייפות מפוליטיקה ריקה ומנהיגים מכל הסוגים והצבעים ובעיקר צבועים. עושים הכל כדי להביא אותך הביתה יחד עם שאר 58 החטופים הנותרים. יש המון חסמים בדרך וכל פעם שנדמה שחלפנו מעל אחת, צצות להן נוספות. אבל אבא ואמא פשוט אלופים, לא מוותרים וכשהדלת נסגרת הם מאתרים דרך להיכנס דרך חלון ההזדמנויות. הם בדרך אליך ואנחנו איתם, עד שתחזור הביתה.

תדריך ותכוון אותי, איך ניתן לחבק ולהקל עליהם ושאר המשפחה במסע המטורף הזה שבו אנו צועדים כמעט בחשיכה מוחלטת וכרגע לא רואים את האור בקצה המנהרה. תשלח לי סימנים, אותות, רמזים. היום אתה גילית לי שאנחנו יחד במסע, חלק מהשליחות. זה ימשיך כך עד ששוב ניפגש.

ועוד משהו טרי מהבוקר - הניקס, שהם אהבה גדולה שלך הפסידו בגארדן ל-badboys מדטרויט 106:103 במשחק שהיית עף עליו. עדיין מובילים בסדרה ובטח ימשיכו הלאה. כמוך.

אוהב אותך ומתגעגע לחיור, לליצנות וגם לעומק המחשבת שתמיד הבאת איתך הביתה. אוהב אותך עד סוף המסע

רפי פרנק



מה זה ל"ג בעומר?

האירועים, המנהגים והמשמעות של יום ל"ג בעומר

בעיצומם של ימי ספירת העומר בהם נוהגים מנהגי אבלות שונים, מופיע ל"ג בעומר - יום שמח וחגיגי. את ל"ג בעומר (החל כל שנה בתאריך י"ח באייר) מציינים בין היתר בהדלקת מדורות, במשחקי חץ וקשת ובעליה לקברו של רבי שמעון בר יוחאי שבמירון. בערים רבות בארץ ובעולם עורכים 'תהלוכות אחדות', אירועים בהם ילדים מכל החוגים צועדים יחדיו, משננים פסוקים ומאזינים לסיפורים מן התורה.

ביום זה נפטר רבי שמעון בר יוחאי, צדיק מתקופת התנאים שחיבר את ספר הזהור, ספר קבלי המשמש כיסוד לחלק המיסטי של התורה. ביום פטירתו רבי שמעון גילה לתלמידיו סודות תורה מיסטיים רבים וציווה את תלמידיו לציין בכל שנה את יום פטירתו כיום שמחה.

גדולי החסידות מסבירים כי ביום הפטירה של הצדיק, הארה מ"מעשיו, תורתו ועבודתו" משפיעה על חיי תלמידיו. כך, בל"ג בעומר אנו חוגגים את חייו של רבי שמעון ואת גילוי הרובד הפנימי של התורה.

מה עושים בל"ג בעומר

- בל"ג בעומר לא חלים דיני האבילות הנהוגים בימי ספירת העומר.
- אין אומרים את קטעי ה'תחנון' שבתפילה.
- מנהג החביב במיוחד על הילדים הוא לערוך מדורות. את המדורות מדליקים כזכר לאור שגילה רבי שמעון במשך חייו, ובמיוחד ביום פטירתו – ל"ג בעומר.
- נהוג גם לצאת אל השדות ולמשטחים פתוחים ולשחק בחץ ובקשת. זאת לזכר העובדה שבמשך חייו של רבי שמעון לא נראתה הקשת בענן (הקשת מהווה סימן לחטאים).
- רבים נוהגים לעלות לקברו של רבי שמעון במירון, שם עורכים הדלקה מרכזית וחוגגים במשך כל הלילה.
- הרבי מליובאוויטש זצ"ל קרא לילדי ישראל לנצל יום זה כדי להתאחד ולצעוד יחדיו ברחובות הערים. במאות ערים בארץ ובעולם נערכות "תהלוכות ל"ג בעומר" בהשתתפות ילדים מכל גווי הקשת.



מדורת ל"ג בעומר. צילום: אביעד בובליל



הגיע הזמן לומר תודה

תודה ענקית לכל מי שלקחו חלק ותרמו להצלחת טקסי יום השואה, יום הזיכרון ויום העצמאות! שלושת האירועים הללו לא היו מתקיימים בצורה כה מכובדת, מרגשת ומעוררת השראה - ללא העזרה, ההתגייסות, ההשקעה והלב הרחב של כל אחת ואחד מכם.

תודה מעומק הלב ל:

צוות יום העצמאות: רינת אורן, טל אשחר, צילה, נדב חייט, תמר ליבני, רן ליבני.

צוות ההגברה: יובל עזריה, אילן מדינה, רותם איילון, אלון עזריה, תוני, טאי, ניר אשחר.

תודה גדולה **למכינת כפר הנשיא** והעומדים בראשה – הדס ויסבקר ומעיין ברק דריי.

תודה ללי קפלן, רפי פרנק, ניסן פלמה, מעין פלמה, טל פלמה, ניצן ויסבקר, איה צבעוני (מדריכי הנעורים), עומר ורדי, קרן עזריה, מיקי נוי, שלמה ויסבקר, גדי עמית, יהל שמואל, עומר יצחקי, יהלי יודאיקין, אלון וולפין, יובל ארצי, אלה עזריה, שמרית שולץ, גל איפרגן, רוני וגנר, סמדר שטרית, גיא וגנר, רותם הלפר, נערוט ונערי כפר הנשיא, שלומי אלאני, נועה לאטי, מורדי בן נתן, עופר שחרור, רותם שחרור, יבין בן רשף, מיכל קלונציק, רינה כרם, אריק לינטון, יפעת ויסבקר, אמירוס, לירון לניאדו, רחלי פוקס, קרן איילון, אמה איילון, יהב אורן, אמיר מון, מירב להב, דור, זיו, רוני וגנר, דודו פלמה, שרית קולינס, ציונה מזרחי, אביבה לינטון, דנה בסו, מירית מור, שרה דבולט, אנדריי ברגר, ענבר ברגר, אודי וגנר, דינה ברור, מרים כהן, נורית אורן, רותי עמית, אבישי פרלסון, זיוה מלינה, רחל גינת, מולי גבאי וכפיר מוסקוביץ.

תודה **לאורי הדר וזוהר הר לב** על הפנינג יד שניה מוצלח כמו בכל שנה.

סליחה מראש אם שכחתי מישהו.

הקהילה שלנו חזקה בזכותכם – בזכות הערבות ההדדית, הרוח הטובה, והבחירה להתנדב ולתת מעצמכם.

אתם ההוכחה החיה לכך שכשהלב במרכז – כל דבר אפשרי.



תודה - צוות תרבות בכפר.

כתבה: ליאת חן האחת והיחידה

על הדרך / הפינה של דודו



אנו מושיטים יד

מדינת ישראל תהא פתוחה לעליה יהודית ולקיבוץ גלויות; תשקוד על פיתוח הארץ לטובת כל תושביה; תהא מושתת על יסודות החירות, הצדק והשלום לאור חזונם של נביאי ישראל; תקיים שוויון זכויות חברתי ומדיני גמור לכל אזרחיה בלי הבדל דת, גזע ומין; תבטיח חופש דת, מצפון, לשון, חינוך ותרבות;

אנו מושיטים יד שלום ושכנות טובה לכל המדינות השכנות ועמיהן, וקוראים להם לשיתוף פעולה ועזרה הדדית עם העם העברי העצמאי בארצו. מדינת ישראל מוכנה לתרום חלקה במאמץ משותף לקידמת המזרח התיכון כולו.

לקראת יום העצמאות ה-77 אני ממליץ לכל אחת ואחד מאתנו לחזור ולקרוא את מגילת העצמאות. (לנוחותכם, חלקים ממנה מצוטטים בפוסט זה). הגיעה העת לערוך חשבון נפש נוקב איך סטינו מאותם ערכים עליהם הוקמה המדינה.

חייבים להחליף את הממשלה שמתכחשת לאחריותה לחורבן של המדינה מאז מחדל נתניהו 2023 ודואגת רק לשרידותה הפוליטית. ממשלה שאחראית לכל תושביה הייתה משיבה מזמן את כל 59 החטופים ומכריזה על סיום המלחמה. בנוסף, הממשלה הייתה תומכת בהקמת ועדת חקירה ממלכתית על מנת

להפיק לקחים ולהמליץ על הרחקה לצמיתות מהפוליטיקה ומהצבא את האחראים למחדל.

לא נשכח ולא נסלח לממשלה של חדלי האישים על אחריותה למחדל וההפקרה. ועל כך, שהארץ שינתה את פניה והתרחקה מחזון האבות המייסדים שנחתם במגילת העצמאות.



**"משימתנו היא לתת לדיקטטור, כשיבוא,
עם מוכן לקראתו!" ממשפטי נירנברג**

אמר נבל בליבו

1. "האם קיימת בעולם כולו ישות סמכותית שיש בכוחה לסלוח?" פיודור דוסטויבסקי 'האחים קרמזוב'

אמר נבל בליבו אין אלהים;

השחיתו והתעיבו על אין עשה טוב (תהילים פרק נג)

2. הרבה זמן לפני שדוסטויבסקי אפילו חלם לכתוב את 'האחים קרמזוב', בו הוא מנסה לבדוק מה קורה לעולם שתרבותו שוללת את קיום אלוהים. ועוד בטרם הגה ניטשה עולם שאלוהים בו מת. עשה זאת מי שכתב את מזמור נ'ג, יהיה אשר יהיה האיש.

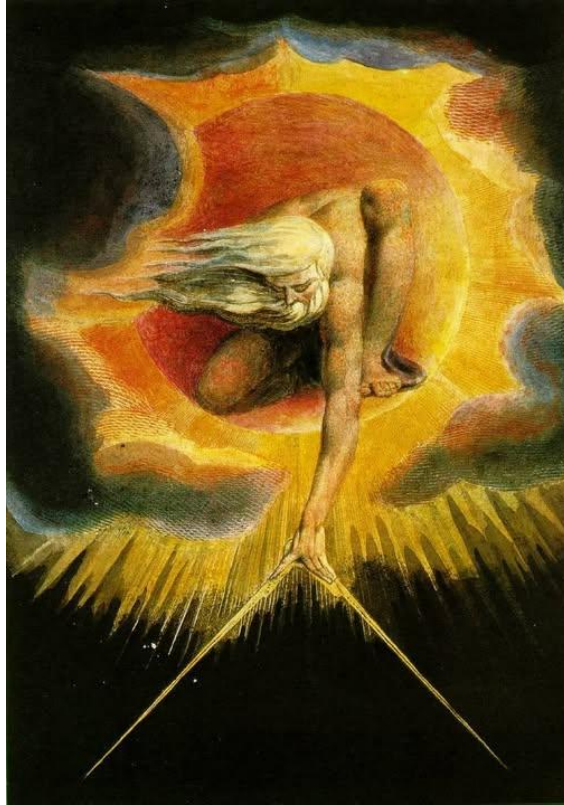
3. מדי פעם מגיח מתוך הספר הזה, הגדוש באלימות אלוהית ובברוטליות אנושית, אירוע או משפט נועז המרהיב לגעת בהוויה שאפשר לכנות אותה מודרנית.

ומה שמדהים עוד יותר הוא שלמרות הדבר הזה, ישנם אנשים החיים בעולמנו המודרני המנסים לקרוא אותו רק דרך הפריזמה האלימה והברוטלית. ויותר משזה מעיד עליו הדבר מעיד עלינו.

4. "אמר נבל בליבו אין אלוהים". באמת, תגידו מה שאתם רוצים, מי שכותב את המשפט הזה בספר שנברא במאמר, ללא ספק מבין את כוחה של אמירה לברוא מציאות.

5. ובאמת המקומות האלה, בתוך הקונטקסט ומחוצה לו, אלה המקומות שמחיים אותי בתנ"ך. וכמו שכבר כתבתי פעם לגבי ריש לקיש, המקומות הללו, החורגים מהנוף הכללי וקוראים לתשומת ליבו של הקורא, הם הם הזיזים שעליהם מטפסים חז"ל כאשר הם מנסים להתקרב לאלוהים. ודי לי בכך.

6. אלוהים מודד את העולם, צייר: ויליאם בלייק



טקס הזיכרון המשותף הישראלי-פלסטיני 2025 | הקלאן היהודי עשה פרעות





• על שביתת המורים והגננות

חשבתי לכתוב כאן איך אני מזדהה עם המורים ועם הגננות בשביתתם ובעלבונם, ומצאתי שר חינוך לשעבר (שר חינוך ממש!), שי פירון, אשר כתב את הדברים הבאים. והוא מביע את דעותי בכישרון גדול יותר משלי. הנה:

בואו נניח לרגע את הסתדרות המורים, את האוצר, את משרד החינוך בצד. רק לרגע קט. בואו נעסוק בשאלה המהותית: איך מביאים את הטובים והטובות ביותר להיות מורים. אנחנו במשבר גדול. חסרים לנו גננות בגיל הרך, זה עומד להתפתח לכלל משבר לאומי. חסרים לנו מורים ומורות בכלל, ובעיקר אנו זקוקים לאווירה ציבורית, שתגרום לטובי בנינו ובנותינו לבחור בתחום החינוך.

למה אנשים לא בוחרים במקצוע ההוראה?

הדימוי הציבורי - אנחנו גדלנו בתקופה שההורים אמרו לנו שהמורה תמיד צודק. מורה היה דמות בעלת מעמד משמעותי, מי שאחראי על עיצוב הדורות הבאים.

סביבת העבודה ותנאיה - למורה בישראל יש מרחב אישי קטן מזה של מזכירה בחברה קטנה. אין לו "מקום", יש לו תא, כמו בחדר כושר.

השכר - שכר המורים איננו מהווה מוקד משיכה, הוא לא מאפשר חיים של רווחה.

לצד אלה צריך להוסיף את האתגרים העכשוויים: נוער תוסס, גלוי, לא תמיד עם עכבות. הורים שלא תמיד יודעים את ההבדל בין מעורבות להתערבות, ועוד שורה ארוכה של טיעונים.

לא מדובר על העלאת שכר כזו או אחרת. נדרשת רפורמה שמשנה את תפקיד המורה (בטח לנוכח השינויים הטכנולוגיים), שעות העבודה, ימי החופשה, מודל ההעסקה הנוכחי - אינו רלוונטי יותר, ושינויים של 500 ₪ לכאן או לכאן לא יביאו את הטובים ביותר לכיתה.

הורים רבים מידי לא מעורבים במאבק על שינוי פני ההוראה והמורים בישראל. המבוססים שבהם, כבר דאגו לשיעורים פרטיים, לחוגי העשרה, לפעמים לבתי ספר חצי פרטיים. שוב האוכלוסייה היותר חלשה נפגעת.

הורים רבים מידי מתייחסים לגן הילדים, בעיקר, ולבית הספר היסודי כ"מסגרת שצריכה לאפשר להם להתפנות לצרכי פרנסה. אני מבין זאת, אבל אנחנו מהמרים על העתיד של הילדים שלנו ושל המדינה שלנו.

שביתת המורים, לא זו של יפה בן-דוד, אלא זו של המורים, המורות והגננות, מהווה נורית אזהרה מהבהבת לעומק המשבר, אנחנו חייבים להתעורר לחשוב מחוץ לקופסא, לפתוח בתוכנית לאומית מקיפה, שתבטיח עתיד טוב יותר לילדים שלנו.

הורים, זו לא בעיה של המורים והמורות, זה לא (רק) מאבק על המשכורת שלהם. זה מאבק על דמותם, זהותם ואושרם של הילדים שלנו. אין חשובים מעובדי ההוראה.

• כדרך הטבע:

יש לי חתולה בבית, קוראים לה תולי.

יש לי (הייתה לי) שממית בבית. קראו לה (קראתי לה) השממית.

המשותף לתולי ולשממית הוא ששתיהן ציידות.

השממית צדה זבובים, יתושים ויבחושים, וזוהי פרנסתה.

תולי צדה כל מה שזוחל או עף מספיק קרוב לתחום הזינוק שלה. היא לא עושה זאת לשם הפרנסה, פרנסתה של תולי באה מחנות המזון לבעלי חיים. אבל תולי היא עדיין ציידת בנשמתה, היא צדה כשעשוע, או כאימון, כמו שהנכד שלי מזנק וקולע לסל.

לפני שבועיים ראיתי את השממית בפינת השירותים, כשהיא חבולה.

כמו שמזהירים בטלוויזיה, התיאורים עשויים להיות קשים מידי, ולכן אסתפק בכך, שהשממית לא יכלה עוד לטפס, כי בין היתר, נפגעו כריות ההדבקה שלה, שבעזרתן היא נדבקת לקירות. אני זוכרת שלזוחלים יש יכולות של רגנרציה (יצירה מחדש של איברים שנפגעו, למשל זנב), ולכן ניסיתי לשמור על השממית מאחורי דלת השירותים, או מתחת לארון, הרחק מציפורניה של תולי. זה עזר למשך יומיים. לבסוף, מצאתי את גווייתה של השממית באמצע הסלון. תולי כבר אבדה בה עניין, ולא נותר לי אלא לזרוק אותה לפח.

חלפו עוד יומיים, ואני מוצאת ליד דלת הכניסה זנב טרי של שממית.

הפעם, אני מקווה שכוחות הרגנרציה עשו את שלהם, כי לא ראיתי עוד שממית פגועה. עוד יומיים חלפו, ותולי נכנסת הביתה כשציפור בפיה. הצלחתי להציל את הציפור תוך שאני מאחלת לה אריכות ימים.

אני לא כועסת על תולי, היא פשוט עושה מה שלימד אותה הטבע לעשות, עוד בימים שלפני שהיו חנויות ובהן שקים של אוכל יבש לחתולים.

שבת שלום

תמר וולפין

@@@@@@@@@@@



קהילה



05/2025

לבריכת כפר הנשיא דרושים מצילים לעונת הרחצה 2025

תחומי אחריות:

- אחריות על שלומם של המתרחצים.
- מניעת טביעה, הצלה והגשת עזרה ראשונה.
- אחריות על סדר וניקיון בסביבת המציל.

דרישות התפקיד:

- תעודת מציל בתוקף + ריענון עזרה ראשונה בתוקף.
- זמינות וגמישות לעבודה בשעות פתיחת הבריכה, העבודה היא במשמרת מפוצלת.
- התחייבות לעבודה בחודשים יוני – ספטמבר.
- משרה מלאה, 6 ימים בשבוע (כולל אירועים, שבתות וחגים).
- נכונות לעבודת תפעול שוטפת בבריכה.
- אחריות גבוהה וראש גדול.
- אפשרות לינה במקום.

התחלת עבודה: מיידי – 01/06

כפיפות: מנהל בריכה

המעוניינים יגישו מועמדותם למשאבי אנוש,

במייל: masha@kh-accounts.org.il

עד לתאריך: 21/05/2025

לפרטים נוספים ניתן לפנות לאבלין, בנייד: 050-6355648



קבוצת כפר הנשיא ד.ג. גליל עליון | 1230500 kibbutz kfar hanassi

טל - 04-6914901 | פקס - 04-6914017



פִּינֶת הַהֶנְצָחָה / דוד אלמן

יְהִי זִכְרָם בָּרוּךְ

לו סגל ז"ל - (20/7/1984 - 26/1/1922)

לו הוא חבר הקיבוץ מקבוצת ה"וותיקים" כלומר מייסדי הקיבוץ.
 את לו אני זוכר בעיקר בהיותו הספרן של הקיבוץ, אבל הוא בהחלט חי גם
 בתחומים אחרים. תחילת דרכו כנראה בסיקול, הענף הראשי בימי מנסורה.
 לאחר מכן במטעים ועוד. שם החיבה של לו היה לואיג'י
 בחגים ובעיקר בפסח היה לו מוביל את קריאת סדר פסח, ובכלל, היה לו מקורב
 למדי למסורת היהודית.
 ואיך לא אזכור את לו על הבמה במסגרת ה"זיגים" של כפר הנשיא?
 שלא לדבר על המכנסים הקצרים ו... טוב, מספיק...
 מבחינתי - אכן, לואיג'י הינו עוד אבן דרך בתולדות הקיבוץ שלנו.



<https://khbbm1.wixsite.com/1984-02>

הביא דוד אלמן - פניות כלשהם הפנו אלי - רק לא בטלפון (בעיית שמיעה)

מזל טוב ושפע ברכות

בן נולד להורים המאושרים
טל ואיתי
נכד ליונה ואורן פרלסון
נין לרג'י וג'ייסון פרלסון

שפע ברכות
לכל בני המשפחה.

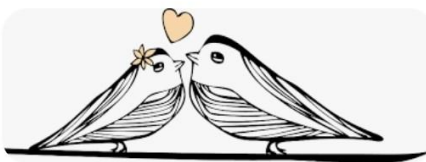
אנו מאחלים לכם שתגדלו אותו
באושר, נחת והרבה אהבה



מזל טוב

לקורין ותמיר שפרונג
לרגל נישואי בתם
טל עם בח"ל נבו פלד

ברכות חמות גם
לסבתא יעל וסבא והנרי
ולכל המשפחה



מזל טוב לרגל יום חתונתכם



בריאות אושר אהבה

30.04.2025 יום הזכרון לחללי צה"ל

יישוב בצל האקליפטוס, על הגדה המזרחית של נהר הירדן ברוח חמימה ונעימה ולצליל המים הזורמים בין אבני הבזלת השחורות. מלבד חזירת בר ושלושת פעוטייה וכמה עופות טרף וענפה שחורה ושפיריות ושאר חרקים מעופפים, אינני רואה נפש חיה בסביבה. אלו שהגיעו ברכב וראו אותי מתבודד כבר עזבו ואני בטבע לבדי.

יום הזכרון

מה אני רוצה לזכור?

יום העצמאות

מה זה אומר לי?

רוצה לזכור שאני חי

ובתור מי שחי, האם מותר ואפשר להיות חופשי ומאושר?

למה לא?

רוצה לזכור שאלו שנהרגו או נפלו או מתו או נרצחו, הם כבר בעולם שכולו טוב ואין צורך לדאוג להם. אך המשפחות השכולות, ליבי ליבי איתכן.

ואיך אפשר לנחם?

איך אפשר לעזור, לתמוך, להשתתף בצערכם?

ואם משפחות השכול יוכלו לבחור איך לצין את יום הזיכרון הזה, איך לתכנן ולעבור את זה היום?

מה הייתם רוצים?

סירנה וטקסים צבאיים בבתי הקברות?

או אולי משהו אחר?

אולי יום מיוחד למנוחה והתכנסות וטיולים וטבע, וכן - שירה בציבור וחיבוקים וזכרונות...

או מה הייתם רוצים?

רוצה לזכור שהמתים, אלו שכבר לא כאן איתנו בחיים, אולי היו רוצים שנחיה ונחגוג את החיים כפול - בשבילנו וגם בשבילם.

ושנחיה במלאות, באמת, עם שמחת חיים ועם אהבת אדם ועם עזרה הדדית ועם מילוי הפוטנציאל החבוי באדם. להיות הכי טובים שאפשר. הכי בשלום, הכי בחמלה, הכי בטוב לב ובהדרת כבוד זה לזה.

רוצה לזכור שאני כאן, בפלנטה המופלאה הזו, ברקמת החיים המסתורית הזו מכוונה, מסיבה כלשהי.

ומה היא המשמעות של להיות?

של להיות בן אדם על האדמה, כאן ועכשיו?

שאלה טובה!

שאלה ששווה להרהר בה, ולגלגל תשובות בראש ובלב.

ומה זה יום העצמאות?

מה זה אומר לי להיות עצמאי?

להיות עצמי??

מה זה אומר ואיך לחגוג את יום ההולדת ה-77 של מדינת ישראל? של מדינת היהודים, בין הירדן לים התיכון, בין מדינות מוסלמיות עוינות מכל הכיוונים.

ושאם היינו קצת פחות חזקים, נראה לי שברור שהיו שמחים להשמידנו.

ואחרי הטווח שעברנו ב-7 לאוקטובר, ואחרי ועדין בתוך הטראומה של החטופים וחורבן עזה על אזרחיה, ומלחמה נוראית מתמשכת ושלטון של הונאה ועיוורון והסתה ואטימות לב וחידלון ותככים ופירוד ורוע...

איך ומה חוגגים ביום העצמאות?

אני חוגג את שנולדתי כאן, בכפר הנשיא, בגליל העליון, בין שדות ופרדסים, וגדלתי בקיבוץ יפה ושוקק בשנות ה-60 וה-70 זכיתי לילדות יפה, מוקף ביטחון ואידיאליים, ואהבה ויצירתיות, וחזון ואפשרויות וטבע ובריאות ושפע ללא מחסור, ושפע של פשטות, ופשטות בשפע.

ואני חוגג את שלמרות שאני חי בקצה השני של כדור הארץ, בדרום אמריקה, אני יכול לחזור ולבקר את הוריי ומשפחתי וחבריי. ואת הקיבוץ האהוב שעדיין שוקק ויפה, ומלא באנשים טובים שרוצים טוב, ועושים טוב, ונותנים - ללא בקשה לתמורה. ואני חוגג את כל הטוב והיפה בישראל, ואת כל האנשים הרוצים בטוב ועושים הכל למען הטוב, כי אכן יש כאן חיי תרבות וחברה ויצירה ברמה נפלאה. ויש אין סוף אנשים נפלאים ואיכפת'ניקים ומשקיענים ורגישים ומודעים ושוחרי שלום ושוחרי אור. אני חוגג את ההיסטוריה המסובכת המורכבת של עמנו הנפלא שותת הדם, ואת האפשרות, למרות המציאות הנוראה, לשלום מפתיע.

האין זו השעה הנכונה להידברות ולהקשבה ולהבנה חמלה וסליחה ולגישור והשלמה? האם אפשר ומותר לדמיין?

כי אם אין אפשרות כזו, למה ממשיכים להביא תינוקות למציאות הזו? מי שבחר להביא ולדות, להקים משפחה, להמשיך את השושלת - בוחר להיות אופטימי, בוחר להאמין שיהיה טוב. בוחר לחיות מתוך אמונה ותקווה בעתיד של שלום.

כי מי שלא מאמין בשלום, בפתרון הקונפליקט, בעתיד של קיימות וקיום, ודו קיום - צריך לשאול עצמו, למה להביא דור נוסף למציאות של סבל ופחד, טראומה ושנאה?

אני חוגג את כאן ועכשיו, ואת כל שיש להודות עליו בחיי הפרטים, בחיי העם הזה, בארץ אהבתי הזו.

מה גדול יותר - ה"אוי" או ה"וואו"?

מותר לחוות את ה"אוי", וה"אוי ויי", וה"אוי ויי זמיר!"

אך חובה להגדיל את ה"וואו"!

כל יום הוא יום חדש וטוב.

להתחבר לתודה ולהשתאות על פלא החיים, כאן ועכשיו.

כל נשימה תהלל יי, הללויה!

אבישי פרלסון



9.5 נורית אורן

ביני יודאיקין

נעם מאור

ירדן פלמה

10.5 לורן וויאט

נדב בן שמואל

שחר וולפין

11.5 תמיר שפרונג

רינת אורן

יהל גרשמן

12.5 דודי פוקס

יניב גלוק

עופר ענבר

13.5 ליבי ויינטראוב

יהב אורן

14.5 אבי מתתיהו

יניר קורנבליט

מיקה כרמי

15.5 ענת נאה

רז אלאני



סיפור לשבת



אחד המיתוסים האופפים את שמעון בר-כוכבא, מנהיג המרד, הוא על מאבקו ונצחונו על אריה בכלוב, שגם הונצח בשירו של לוי קיפניס. סיפור זה מבוסס על סיפור עתיק יותר בשם "הרועה והאריה". שילוב של שתי האגדות הללו מדגיש את ערך הכבוד לטבע וכיצד האהבה לטבע מתגמלת: בילדותו אהב שמעון בר-כוכבא לצאת לטבע לשחק ולהכיר היטב את העצים, הצמחים וחיות הבר. יום אחד נכנס שמעון למערה כדי להסתתר מהרומאים, וזמן לא רב אחר כך, נכנס גם אריה צולע על רגל אחת שותתת דם וגונח מכאבים. באותם הימים עדיין לא נכחדו האריות בארץ ישראל. האריה ניגש אליו והרים את רגלו כדי להראות לו אותה וכאילו לבקש עזרה. בר-כוכבא שלף שבב עץ ענקי מכף רגלו וניקה את הפצע. האריה הניח את רגלו על ידו של בר-כוכבא ונשכב לישון. הם חיו ביחד שלוש שנים במערה כשהם חולקים את אותו מזון, כאשר האריה היה מביא לבר-כוכבא את החלקים הנבחרים של הטרף שצד, אותם היה מייבש בשמש כי לא הייתה לו אפשרות להבעיר אש. לימים, כאשר גדל שמעון בר-כוכבא, הפך למנהיג אמיץ וחזק מאוד, אליו הצטרפו רבי עקיבא ותלמידיו. יום אחד הקיפו חיילים רבים את מחנהו של בר-כוכבא ולקחו אותו בשבי. בר-כוכבא הוכנס לכלוב אחד עם אריה מסוכן. האריה רצה לטרוף את בר-כוכבא אך בר-כוכבא לא נבהל, הוא שלח מבט חודר אל האריה וכאשר ראה האריה את בר-כוכבא זיהה אותו, ניגש אליו והחל ללקק את רגליו וידי. בר-כוכבא עלה על גב חברו הטוב האריה ורכב עליו אל החופש ואל חייליו ויחד הם הכו ברומאים הכובשים.



59 חטופים וחטופות נמצאים כבר 581 ימים בשבי